

Formanden:

Jeg foreslår, at forslagene henvises til Miljø- og Planlægningsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

25) Første behandling af lovforslag nr. L 99:

Forslag til lov om ændring af lov om afgift af visse detailsalgspakninger.

Af miljøministeren (Lone Dybkjær).
(Fremsat 17/11 88).

Sammen med denne sag foretoges den sidste, under punkt 26 på dagsordenen opførte sag, nemlig:

26) Første behandling af lovforslag nr. L 100:

Forslag til lov om visse miljøafgifter.

Af miljøministeren (Lone Dybkjær).
(Fremsat 17/11 88).

Lovforslagene sattes til forhandling.

*Forhandling***Trøjborg (S):**

Lovforslag nr. L 99 vedrører som nævnt visse detailsalgspakninger og lovforslag nr. L 100 forhøjelse af afgiften på engangsservice.

Som jeg sagde under førstebehandlingen – og det sagde jeg vitterlig, uanset om man måske kunne være kommet i tvivl på grund af andres bemærkninger til min ordførertale – er det Socialdemokratiets holdning, at afgifter godt kan være berettigede som markedsstyrende eller adfærdsregulerende mekanismer, vist så. Mine bemærkninger om sammenhængen mellem afgifter og Miljøministeriets samlede budget gælder også her. Vi mener, at der bør være en klar sammenhæng mellem indtægter på afgifter og bestræbelser for at løse de bagvedliggende forureningsproblemer.

Når vi nu har fået disse to lovforslag, der er en overførsel af sager fra Skatteministeriets område til Miljøministeriets område – det hedder måske miljø- og afgiftsministeren nu – vil jeg gerne spørge, om det provenu, man hidtil har fået ind på disse to love, også vil blive konteret

under Miljøministeriets paragraf. Er det sådan, at det samlede provenu, hvis den stigning, der foreslås her, bliver gennemført, skal deles Skatteministeriet og Miljøministeriet imellem? Eller hvordan kommer det til at se ud?

Jeg vil også spørge, om der i givet fald, hvis alle indtægterne skal konteres på Miljøministeriets område, skal ske besparelser andre steder, eller hvordan regeringen har tænkt sig at håndtere de problemer, der opstår herved.

Vi mener, at provenuet må komme miljøet til gode i form af øget bidrag til indførelse af rene teknologi og til fremme af genanvendelsesforanstaltningerne.

I praksis er lovforslag nr. L 99 en forøgelse af afgiften på de kartoner, som indeholder danskproduceret juice og frugtsaft; ud af en samlet provenustigning på 135 mio. kr. kommer de 100 mio. kr. nemlig fra en forøgelse af afgifterne på juice- og frugtsaftsemballerne.

Jeg kan ikke lade være med at spørge miljøministeren, hvorfor hun nu lader hele sin vrede gå ud over lige netop juice- og frugtsaftsemballerne, mens mælkekartonerne fuldstændig frikendes for at medvirke til forøgelse af affaldsmængderne. Det er jo dog sådan, at hver gang der bruges 1.000 juice- og saftkartoner, bruges der 6.000 mælkekartoner, og det er jo en betragtelig forskel. Jeg vil da gerne spørge miljøministeren, om det ikke under en miljømæssig synsvinkel ville være bedre med et returflaskesystem på området.

Hverken under en forbrugermæssig eller under en affaldsmæssig synsvinkel er der jo nogen som helst forskel på de to typer emballager. Argumentet fra miljøministerens side for at undtage mælkekartonerne er, har jeg forstået, at mælk er et vigtigt produkt i ernæringen, specielt for børn, og at de derfor ikke bør forbydes. Javel, det er da meget muligt. Men har man nu også tilstrækkelig omhyggeligt undersøgt mulighederne for at indføre et returflaskesystem på dette område? Hvordan gik det f.eks. med Mejeriet Enighedens ansøgning om tilskud til et gennemført forsøg? Blev forsøget gennemført? Og hvilke erfaringer drog man i så fald deraf?

Vi vil selvfølgelig interessere os for sagligheden i frugt- og saftbranchens argumenter om, at en gennemførelse af dette forslag blot vil flytte salget fra danskproducerede produkter over til importerede produkter. Det synes vi i saglighedsens interesse bør overvejes nærmere.